Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 48 (608) ★ joi 18 iulie 1957 ★ 8 pag. 30 bani



SPIC cu SPIC PATRIEI SNOP!

200 kg de spice...

...au fost culese de copiii din Zîmbreasca, raionul Roșiori, regiunea București. Lucrurile s-au petrecut astfel:

La numai cîteva zile după începutul secerișului, copiii din Zîmbreasca au și început strîngerea spicelor de pe miriștea colectivei și a celor două întovărășiri din comună.

Cei mai harnici au fost pionierii Bodea Elena, Rădulescu Victor și Pinturi Elena.

O mare întrecere...

...a avut loc zilele trecute între pionierii din comuna Ștefan cel Mare și cei din Perișoru. Intrecerea s-a desfășurat pe lanul G.A.S. Jegălia. Obiectivul întrecerii a fost strînsul spicelor. Deși mai mici, cei din Ștefan cel Mare n-au vrut să rămînă în urma celor de la Perișoru. Rezultatul a fost că pionierii ambelor comune au muncit la fel de bine. Din cele două căpițe de spice strînse brigadierul G.A.S. le-a spus că vor ieși aproximativ 200 kg. boabe.

Manole Marin din Fetești sat

Manole, împreună cu cei din tabăra de la Fetești, a pornit la strîns spice. În afară de cele căzute în urma secerătorilor se mai aflau fire „netunse". Cam greu de smuls asemenea fire cu mîna goală, pentru că sînt foarte rezistente și tăioase. Dar Manole pentru ce are briceag?... Și uite așa, fir cu fir, Manole a reușit să strîngă singur trei snopi de spice.



Săritura de pe trambulină nu este prevăzută în normele „Cupei Scînteii pionierului". Cu toate acestea, Stern Mariana de la Școala medie nr. 22 din București a introdus în antrenamentul ei și săritura de pe trambulina mică.

Dragă prietenă,

Iartă-mă că nu ți-am scris mai degrabă. De cînd sînt în tabără n-am avut o clipă de răgaz: ne jucăm, facem excursii, ascultăm povești, citim, mîncăm și dormim obligatoriu. Astăzi detașamentul nostru este de serviciu pe întreaga tabără. Eu sînt de planton la poartă și, pentru că nu fac de serviciu singură ci împreună cu Marioara Bălan, o fată din Iași, o rog să fie cu băgare de seamă și pentru mine ca să-ți pot scrie.

Fac parte din detașamentul nr. 1 și, să știi, în detașamentul nostru sînt o mulțime de fete bune. Noi, detașamentul nr. 1, avem un necaz: Pînă acum n-am reușit să fim detașament fruntaș. Detașamentul nr. 3 a cîștigat de multe ori întrecerea — dar eu zic că nu întotdeauna a meritat. Cineva din detașamentul 3 ne-a spus că fetele din acel detașament, în loc să se culce după amiază cînd trebuie să se doarmă obligatoriu, fac gălăgie, rîd și povestesc. În acest timp, una face de planton la gaura cheii și cînd vede că se apropie vreo instructoare, strigă „șase", și toată lumea se vîră-n pat...



Cu băieții ne împăcăm bine. Sînt prietenoși și se poartă frumos cu noi dar acum cîteva zile mai toți și-au cumpărat de la un țăran niște fluiere de lemn și suflă-n ele toată ziua. Măcar de-ar ști să cînte!

Mie-mi place un băiețaș din Timișoara, Serioja Druker pe nume. N-are decît 8 ani și e responsabil de dormitor. El îi învață pe puștii din dormitorul lui să fie ordonați, îi învață să-și facă patul, să-și curețe singuri pantofii.

De la el ar putea să învețe mulți dintre noi, pionierii.

Închei scrisoarea, că am de lucru. Doi puști vor să sară gardul și știi, nu e voie, pentru că prin fața taberei trec mașini.

Cu drag, prietena ta.

P.S. Scrie-mi ce mai e prin Lugojul nostru.

MARIANA CIMPONERIU
Tabăra M.A.I. Sinaia



DOUĂ PRIETENE IŞI SCRIU



DRAGĂ VIRGINIA,

Am primit astăzi scrisoarea ta, care mi-a făcut multă plăcere. Pentru că nu cunosc aproape deloc limba romînă te-aş ruga să-mi scrii în limba rusă. Cred că şi voi învăţaţi această limbă.

Eu termin clasa a VII-a şi după examenul de admitere voi merge la şcoala medie. Vreau să devin medic veterinar pentru că iubesc mult animalele si îmi place să le îngrijesc.

Tu ce doreşti să devii după ce vei termina examenele? Salutări călduroase de la prietena ta.

BARBARA PYKA
Berlin nr. 59
Zehrbubliner nr. 22
R.D. Germană

DRAGĂ BARBARA,

Nici eu nu mă descurc prea bine cu limba germană, aşa că de acum îţi voi scrie în limba rusă. Mai ales că este o limbă pe care o cunoşti şi tu. Asta pînă cînd voi reuşi să învăţ limba germană. De aceea sînt nerăbdătoare să-mi trimiţi dicţionarul promis, cravata şi insigna pionierilor germani. Ce voi face eu după ce voi da examenele? Nu m-am gîndit încă, dar mă voi gîndi în vacanţă.

VIRGINIA PUŞCAŞ
Şcoala medie Făget
reg. Timişoara R.P.R.

La 14 ani nu poţi descoperi Polul Sud dar...

Dimineaţa condusesem la gară un grup de prieteni cu cravate roşii, care plecau în tabără. Iar acum... acum, în încăperea albă şi simplă de la etaj, frunzăream în tăcere nişte pagini bătute mărunt la maşină. Omul în uniformă din faţa mea îmi istorisea ceva, cu un glas obişnuit, dar în care ghiceam amărăciunea. La un moment dat am pierdut firul istorisirii. Imi jucau în faţa ochilor numele bătute la maşină: Alexandrescu Cristian, cl. VI-a, Ştefan Constantin, cl. VI-a, Andreescu Mihai, cl. VII-a, Taflan Eugen, cl. V-a... Şi vedeam în închipuire clădirea severă a tribunalului, feţele palide şi ruşinate din boxa acuzaţilor, creştetul cu fire argintii al unei mame, ochii ei îndureraţi, plînşi. Apoi alte imagini fluturau sub pleoape, stăruitoare: o poiană în munţi, seara, flăcări jucăuşe, copii cîntînd sub cerul înstelat, un părinte în gară, îmbrăţişîndu-şi cu zîmbet fiul bronzat şi voinic...

Şi mi-am muşcat buzele să nu strig: de ce Alexandrescule, de ce Ştefane, de ce, de ce?

„Au furat"

Faptele sînt consemnate amănunţit în dosarul serviciului judiciar al Capitalei. Dar se desprind din toate, ca o pecete ruşinoasa şi arzătoare, două cuvinte: au furat. La anii visurilor îndrăzneţe şi minunate, ai cîntecului şi ai inimii deschise spre viaţă, aceşti băieţi au furat. Sfidînd tot ceea ce fac bun, frumos şi curat miile de copii ai patriei, aceştia patru şi-au însuşit bunul altuia, pătîndu-şi cinstea, umbrind numele părinţilor şi al şcolii lor.

Alexandrescu Cristian şi Ştefan Constantin au săvîrşit furturi la un magazin de stilouri şi la o ceasornicărie. Andreescu Mihai a furat de la un debit de tutun. Taflan a spart un şifonier şi şi-a însuşit bani străini. Intrebarea stăruie ca un ghimpe: de ce, prieteni, de ce? Fiindcă în ciuda faptelor voastre, eu am să vă spun tot aşa: prieteni. Ştiu, şi nimic nu-mi poate clinti convingerea că în sufletul vostru nu s-au stins — şi va deveni flacără cîndva — scînteia care înalţă şi înobilează.



...Ascultînd mai departe cuvintele omului în uniformă, înţeleg totul.

Mirajul depărtărilor

Capătul firului duce cu 2—3 ani în urmă, în cala unui vapor ce urma să părăsească Constanţa. Acolo, marinarii au descoperit un mic pasager clandestin: Andreescu Mihai. L-au debarcat, fireşte. Iar setea de aventuri extraordinare a lui Mihai a rămas nesatisfăcută. La a doua fugă de acasă, avînd de-acum, „experienţa" lipsurilor îndurate pe drum, hotărăşte să facă rost de bani. Şi cum nu avea alt mijloc, fură...

Povestea celorlalţi trei e asemănătoare. După repetate dispariţii de acasă, atraşi de mirajul călătoriilor şi aventurii, miliţia îi găseşte aciuaţi într-un vagon etuvă, la Constanţa. Cheltuiseră banii furaţi, erau murdari şi flămînzi.

Iată dar un punct comun: setea de peripeţii, de necunoscut.

Două drumuri

Dorul acesta de aventură e deci ceva condamnabil? Nu, nicidecum. Pasiunea necunoscutului e mugurele din care se nasc fapte mari. Dar voi, prietenii mei, aţi ales drumul cel rău, drum lăturalnic şi de unul singur, care duce la dezonoare. In jurul vostru, mii de băieţi şi fete visează la lucruri mari: să devină navigatori, piloţi, descoperitori de seamă. Oricui vrea, căile acestea îi sînt deschise. Iar ei nu se mulţumesc numai să viseze: se pregătesc pentru asta. Nu însă cum aţi făcut-o voi. La 14 ani nu poţi descoperi Polul Sud. Dar la 14 ani poţi învăţa cu sîrguinţă, îmbogăţindu-ţi mintea cu fel de fel de cunoştinţe, îţi poţi oţeli muşchii, prin sport şi muncă, îţi căleşti caracterul, învăţînd ce e aceea cinste, curaj, dîrzenie. Şi vei deveni cu siguranţă un om de seamă, cum doreşti tu.

Uite, din cărţile dragi pe care le-aţi părăsit, vă mustră chipurile atîtor călători şi savanţi vestiţi. Au şi de ce. Ei au înfruntat vremuri vitrege, alcătuirea strîmbă a vechii societăţi, dar nu şi-au pătat cinstea, au muncit cu rîvnă neostenită şi şi-au atins ţelul minunat al vieţii lor.

Vouă azi vă sînt deschise toate drumurile către înălţimi, dar voi aţi ales necinstea...

★

Viaţa v-a dat o lecţie aspră. Dar scînteia bună a dragostei de muncă trăieşte în voi şi va birui. Peste ani ne vom mai întîlni şi atunci am să fiu mîndru de voi. Ştiu asta.

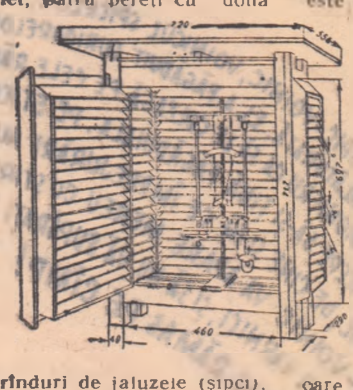
VASILE MANUCEANU

CONSTRUIŢI-VA O STAŢIUNE METEOROLOGICA

Pentru început e bine să construiţi o staţie mică, cu un număr redus de aparate şi dacă veţi vedea că lucrul merge bine, măriţi treptat numărul lor astfel veţi putea lărgi şi programul observaţiilor.

Iată cum se construiesc cîteva din principalele instrumente ale staţiunii.

Adăpostul meteorologic, se compune dintr-un schelet, patru pereţi cu două



rînduri de jaluzele (şipci), o parte inferioară compusă din trei scînduri, din tavan şi acoperiş. (fig. 1)

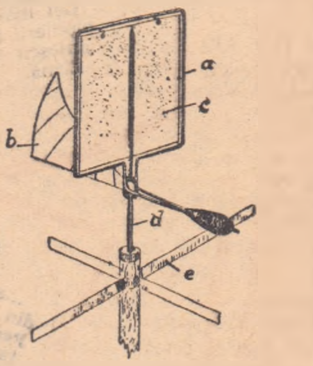
Scheletul adăpostului se compune din 12 şipci cu secţiunea de 4 × 4 cm; dintre acestea două cu lungimea de 72 cm, două de 70 cm, patru de 37 cm, şi ultimele patru de 54 cm. Pereţii adăpostului se compun dintr-o ramă dreptunghiulară, cu două şiruri de jaluzele care se fixează de grinzile scheletului. Rama se compune din patru şipci prevăzute cu suporţi pentru fixarea jaluzelelor. Iată dimensiunile jaluzelelor: lungimea de 46 cm. (lungimea jaluzelelor din părţile laterale este de numai 29 cm.) lăţimea de 3,5 cm, şi grosimea de 0,6 cm. Scobiturile din suporţi, în care se fixează jaluzelele, trebuiesc făcute în aşa fel ca să formeze un unghi de 45° faţă de verticală, iar distanţa dintre scobituri să fie de 2,5 cm. Fiecare ramă trebuie să aibă în exterior cîte 20 jaluzele şi în interior cîte 21. Fundul adăpostului se face din trei scînduri late de 10 cm. şi groase de 1,2 cm.

Două scînduri se fixează la o distanţă de 2 cm, de marginea ramei scheletului iar cea de a treia se fixează transversal, deasupra acestora.

Acoperişul adăpostului se compune din partea interioară (plafonul) formată din scînduri de 72/56 cm. Grosimea scîndurilor este de 1.2 cm. Acoperişul este fixat de scheletul adăpostului sub un unghi oarecare, formînd o pantă spre peretele din spate. Pentru aceasta, grinzile verticale din spatele scheletului adăpostului sînt mai scurte cu 2 cm, ca cele din faţă.

Adăpostul trebuie neapărat vopsit cu o vopsea albă de ulei pentru a se încălzi cît mai puţin la soare şi apoi aşezat pe un suport de lemn cu patru picioare înalt de 2 m. In faţa adăpostului trebuie să aveţi şi o scăriţă-scaun pentru a vă putea sui la citirea termometrelor.

Girueta, determină viteza şi direcţia vîntului şi de aceea trebuie instalată pe stîlpi înalţi de 3-4 m. Cea mai simplă giruetă pe care o puteţi construi voi este cea de campanie (fig. 2) Ea se va compune din cinci părţi: rama (a), ampenajul (b) placa de tablă pentru viteză (c), axul vertical (d) şi indicatorul cu roza vînturilor (e). Toată construcţia o puteţi face din sîrmă şi tablă subţire. Rama dreptunghiulară de 11 × 14 cm. se face din sîrmă de 3 mm. grosime. In partea superioară a ramei se lipeşte un con pe care se sprijină capătul ascuţit al axului, iar în dreapta şi-n stînga sînt prinse cîte două cîrlige din sîrmă ca în fig. 2. Capetele sîrmei din care este făcută rama se îndoaie în jos şi apoi într-o parte, perpendicular pe suprafaţa ramei şi se înfăşoară cu sîrmă subţire pînă cînd ia forma unui fus. Greutatea totală a sîrmei trebuie să fie egală cu greutatea ampenajului giruetei care este lipit în partea opusă. Ampenajul se face din tablă groasă sau din aluminiu. Pe ambele feţe ale ampenajului se trasează linii cu vopsea neagră. Ampenajul se prinde de axul vertical printr-un inel lipit sau nituit de ampenaj şi care se face dintr-o fîşie de tablă de 3 × 6 cm. Diametrul acestui inel trebuie să fie cu 2-3 mm mai mare ca



grosimea axului vertical pentru ca acesta să frece uşor interiorul inelului.

Placa ce serveşte la măsurarea vitezei vîntului se taie din tablă subţire de 10 × 12 cm şi 16 gr. greutate. Apoi se atîrnă de cîrligele prinse de ramă.

Axul giruetei se face dintr-o vergea de fier de 5-6 cm. grosime ascuţit pentru a putea intra în conul sudat pe ramă.

(Va urma)

ORAŞUL STALIN

La poalele muntelui Tîmpa se întinde oraşul înfiinţat în anul 1211 de cavalerii teutoni. Pe înălţimi se văd ruinele cetăţii Braşovia, zidită odinioară de aceşti cavaleri. Oraşul păstrează în arhitectura sa puternice trăsături medievale care îi dau un farmec deosebit.

In anul 1689, oraşul este atacat de armatele imperiale austriace şi cu acest prilej cad pradă focului clădiri publice şi străzi întregi. Impunătoarea biserică evanghelică incendiată a rămas de atunci cu zidurile înegrite şi a primit denumirea de „Biserica Neagră", fiind împreună cu vechea primărie şi cu biserica Bartolomeu, cel mai important monument istoric al oraşului. Construirea ei, care a durat 100 de ani, a fost începută în 1385.

Alături de vechile clădiri medievale, s-au înălţat construcţiile noi, ale căror linii imprimă oraşului pecetea progresului şi a dezvoltării sale necontenite. Uzine impunătoare, cu mii de muncitori, cum sînt uzinele de tractoare „Ernst Thälman" sau uzina de autocamioane „Steagul Roşu", dau oraşului caracterul unui puternic centru industrial.

In anii regimului democrat popular s-au construit cartiere noi de locuinţe muncitoreşti, elegante şi confortabile. Oraşul Stalin este unul din marile centre sportive ale ţării. De aci pornesc drumurile de munte şi pîrtiile de sky din Poiana, Postăvarul şi Cristianul Mare.

RADU DRAGOMIR



FRUMOASĂ EŞTI PATRIA MEA



PRIETENELE DIN SEINI

Vacanţa începuse de cîteva zile, însă cele două prietene nedespărţite se vedeau în fiecare zi, făceau planuri pentru excursii, discutau despre felul cum îşi vor petrece vacanţa şi despre cîte şi mai cîte! Intr-o zi, Eötvös Marika îi zise lui Albi Anamaria pe un ton tainic:

— Ştii, că Hölczli Margareta îşi serbează duminică ziua de naştere?

— Bineînţeles, răspunse Anamaria — doar m-a invitat şi pe mine. Apoi se uitară una la cealaltă şi aproape în acelaşi timp se întrebară „Ce să-i ducem în dar?

S-au tot gîndit, pînă au ajuns la hotărîrea că-i vor duce un tort făcut de ele!

A doua zi Marika duse făină, ouă, zahăr, acasă la Anamaria fiindcă aci se înţeleseseră să prepare tortul. Se prea poate să se fi înţeles astfel fiindcă mama Anamariei tocmai era acasă şi o mînă de ajutor nu strică... Pînă la urmă tortul a reuşit şi prietenele l-au dus încîntate Margaretei, care la rîndul ei a primit cu multă bucurie darul.

După o petrecere minunată, cu cîntece, cu joacă, fetele au hotărît în unanimitate să facă o excursie pe un deal din apropiere.



Zis şi făcut. A doua zi se întîlniră la locul stabilit şi o porniră voioase printre brazi. Purtau sacoşe cu de-ale mîncării, jocuri de domino, cărţi cu poveşti, caiete şi creioane. Strenzel Agi şi Eötvös Marika găsiră un loc plin de ciuperci. Tot ele au descoperit şi fragi. Mai tîrziu au citit poveşti din „O mie şi una de nopţi", s-au jucat, iar spre seară au prăjit slănină. După cum aţi remarcat, celor două fete li s-au mai alăturat şi altele. Ele s-au înţeles să mai facă excursii, să meargă împreună la cinematograf, să se întîlnească cît mai des, într-un cuvînt să şi alcătuiască împreună un program cît mai frumos în timpul vacanţei de vară.

ECATERINA REDEI

TRIBUL APAŞILOR SE APARĂ!



Tribul a încins un dans războinic!

Oare m-a înşelat auzul? In tufişul din dreapta nu se întîmplă ceva deosebit? S-au mişcat cîteva frunze şi două perechi de ochi se rotesc iscoditori. Atenţiune! Ramura revine în poziţia ei iniţială legănîndu-se uşor. Pe partea cealaltă au apărut două suliţe. Piei roşii, fără îndoială. Deşi merg cu prudenţă, pot fi totuşi uşor descoperiţi chiar de un ochi mai puţin ager. Un orăcăit de broască. Cei doi rămîn nemişcaţi. Apoi, încă un orăcăit şi deodată tufişurile învie. Oameni cu pielea arămie, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, înconjoară într-o clipă pe cele două iscoade. O luptă scurtă şi una din iscoade reuşeşte să scape. Cealaltă, legată fedeleş, este purtată de grupul atacator către inima pădurii.

> **Dragi copii,**
>
> **Această acţiune a taberei de la Şcoala nr. 112 a fost organizată în cadrul întrecerii pe care tabăra de mai sus a început-o cu o altă tabără de la Şcoala medie nr. 19 tot din Bucureşti.**
>
> **In numerele noastre viitoare, vom povesti despre acţiunea ce o întreprinde tabăra concurentă. Iar voi veţi aprecia care din aceste două tabere va organiza cele mai frumoase acţiuni în această vacanţă.**

Un tam-tam ciudat răsună acolo, printre copaci. Săgeată Albastră, şeful tribului Apaşilor tresare. Bătaia ritmică vesteşte ceva deosebit. Bătrînii tribului se adună de grabă la sfat.

— Venerabile Săgeată Albastră, iscoadele noastre au prins iscoade duşmane. Yumaşii şi-au înălţat corturile prin apropiere. Albii cotropitori i-au înarmat cu puşti ca să-i ucidă pe fraţii lor.

Curînd prizonierul este adus în faţa lui Săgeată Albastră.

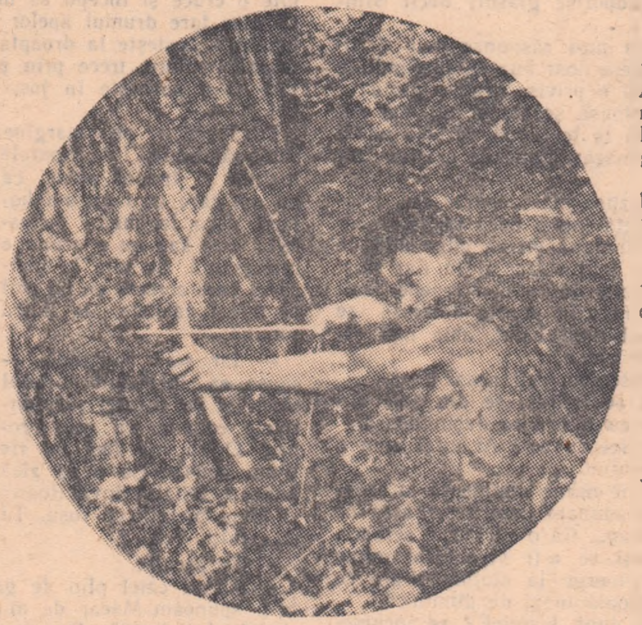
— Cum te cheamă?

— Plisc de Uliu, răspunde prizonierul trufaş

Spune-mi ce gînduri are Yuma-Setar, şeful tribului vostru?

— De la mine nu veţi afla nimic.

— Să fie pus la stîlpul de tortură! — porunceşte Săgeată Albastră Toţi războinicii să se-narmeze.



Săgeată Albastră la lucru...

Yumaşii înaintau cu băgare de seamă, ascunzîndu-se după fiecare pom, după orice ridicătură. Dar pădurea părea pustie. Iată corturile părăsite ale Apaşilor, iar în mijlocul lagărului, legată fedeleş, cu un căluş în gură, se află iscoada Yumaşilor, prinsă în pădure.

— Ah, pui de şacal, blestemă bătrînul şi crudul Yuma-Setar, repezindu-se în fruntea oamenilor săi ca să-l elibereze pe prizonier!

Iată o lipsă de prudenţă care îl va costa scump. Din toate părţile, scoţînd strigătul lor de luptă „Orarul Orarul" se năpusteau războinicii tribului Apaşilor. Luat prin surprindere Yuma-Setar fu nevoit să fugă, cu toate că oamenii lui erau înarmaţi cu arme de foc iar Apaşii numai cu arcuri, săgeţi şi suliţe.

Ce a urmat apoi? Cam greu de presupus după toată această povestire. Cum să-i zicem? O petrecere pe cinste E bine? Dansuri şi jocuri în jurul focului de tabără Intr-un colţ zac nişte obiecte curioase: arcuri, săgeţi, coifuri de pene, puşti de lemn şi altele. Armele „Apaşilor" amestecate cu armele „Yumaşilor". Cele două triburi pare că s-au împăcat, căci, spre seară se îndreaptă spre... tramvai (???) şi o pornesc frumuşel către casele lor.

Unde au avut loc toate acestea? In pădurea Mogoşoaia. Atît Apaşii cît şi Yumaşii sînt pionieri din tabăra de la Şcoala 112 din Bucureşti, care şi-au organizat acest joc într-o zi de vacanţă.

AL. MIHU

VEŞTI DIN...

R.P. Bulgaria

PE LOCURI DRAGI

Trei zile am călătorit... A fost foarte cald, totuşi ne-am simţit bine. Am vizitat satul Dimovo, unde ne-am întîlnit cu comandantul fostului detaşament de partizani „Gheorghi Benkovski". L-am cunoscut şi pe tovarăşul Filip, care a condus acţiunea de partizani din satele Dimovo şi Rabişa. După ce ne-am odihnit, am continuat călătoria spre eroicul sat Makreş. Tovarăşul Bonciuk ne-a condus prin locurile luptelor de partizani şi ne-a povestit mult despre aceste lupte. Am vizitat apoi peştera „Mociurata", de la marginea satului Rabişa.

Ultimul popas l-am făcut la Belogradcik, unde am vizitat cetatea Kaleto şi am făcut cunoştinţă cu o nouă pagină din lupta poporului bulgar împotriva asupritorilor turci.

GREBRA BLAGOEVA
grupa turistică de la Casa pionierilor din Lom



R. Cehoslovacă

CU MIJLOACE PROPRII!

In şcoală la noi există un cerc de dansuri şi unul de educaţie fizică. Ambele cercuri au organizat cîteva reprezentaţii, iar cu banii strînşi şcoala va organiza o tabără de vară. In tabără vor pleca elevii cei mai buni.

BOZENA SNELEROVA
cl. a VI-a Byztrany-u Toplic

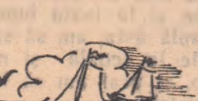


R.P. Polonă

FILM DESPRE PIONIERI.

In tabăra de pionieri „Starowka", de pe malul lacului Augustowsk, se va turna în cursul lunii iulie primul film polonez despre pionieri. Creatorii filmului vor fi doi regizori tineri ai studioului de filme documentare: Wladzimierz Pomianowski şi Władysław Slesicki (merită să amintim că amîndoi au fost pionieri...).

Cine va juca în film? De fapt, întreaga tabără. Actorii principali sînt şapte băieţi care vor fi aleşi pe loc.



EI DE CE!

Vestea a căzut ca un trăznet: clasele mai mari vor trebui să îngrijească de mica grădiniţă din faţa şcolii! Atît, şi nimic mai mult.

Pionierii au sărit în sus de bucurie: în sfîrşit, va avea şi şcoala lor o însărcinare obştească, vor avea şi ei posibilitatea — oficială — de a arăta într-un fel sau altul, că sînt cetăţeni, buzoieni în toată puterea cuvîntului, ce mai!

— Chestia e, cine se va ocupa, în mod concret, de treaba aceasta? Care clase? — începuseră a se frămînta, cei din colectivul de conducere al unităţii.

— Păi, e clar; clasele mari! Adică cei dintr-a... VII-a! propuse cineva.

— Ce face, mă? se simţi „şifonat" unul dintre membrii colectivului. Noi? Păi de ce noi?... Aşa, pentru că vrei tu? Ha-ha! Mai bine ocupaţi-vă voi, cei de-a VI-a!...

Pînă aci, se mai păstrase puţină ordine în discuţii. Dar auzindu-se propuşi pentru o „asemenea" sarcină, cei dintr-a VI-a se simţiră obligaţi să protesteze:

— Sigur, „ăi de-a VI-a!" Păi, se poate să se facă ceva în şcoala asta, fără ajutorul lor? — izbucni unul din ei. Ei bine, nu! De data asta, clasa a VI-a a murit. Da, da, nu vă zgîiţi ochii la mine: Clasa a VI-a a murit pentru voi!

Şi, uite aşa, tot într-o ceartă, pînă în cele din urmă, hotărîră să se ocupe de treaba aceasta, ...clasa a V-a!

— Dacă te gîndeşti bine, şi ei sînt „clasă mare" — că doar fac parte din ciclul doi! Şi-apoi, au trecut de-acum într-a VI-a!... — argumentă cineva „justeţea" hotărîrii luate.

— Şi o să-i ajutăm şi noi. Nu prea mult, dar o să-i ajutăm! Se lăudară cei de-a VII-a.

Reprezentantul clasei a V-a, încolţit, trebui să primească „propunerea" Mai ales că aveau să primească şi ajutor!...

— Dar, concret — rostiră cei de-a V-a — ce trebuie să facem noi?

— Ia, mai nimica toată: să rupeţi buruiana în grădiniţa din faţa noastră, şi a Casei pionierilor. . De fapt, toată suprafaţa grădiniţei, dacă e de... vreo 160 m.p. Vezi, treabă uşoară, o nimica toată! îl încurajă preşedintele unităţii.

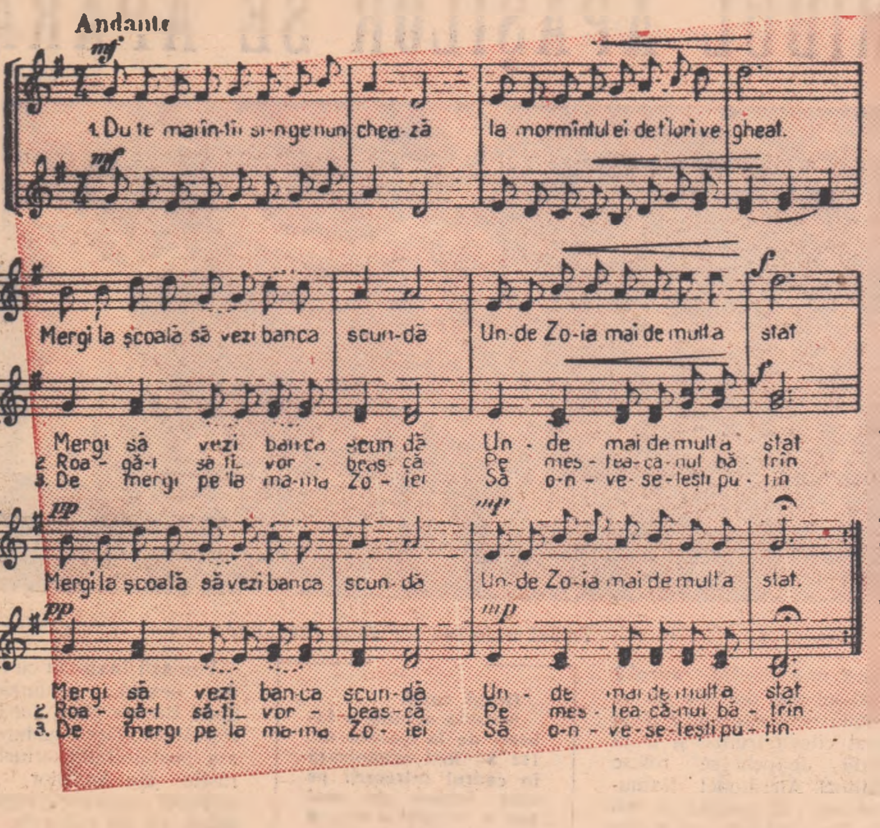
Dar zilele treceau şi nimănui nu-i venea în cap să se mai ocupe de grădiniţă. Trecu o zi, două... douăsprezece, dar nimic. Şi într-o dimineaţă, copiii observară în grădiniţa lor un grup de oameni maturi, care rupeau buruiana. Veniseră — se vede treaba — să lucreze ei ceea ce copiii nu fuseseră în stare.

Ruşinaţi, pionierii crezură că e momentul să „ajute" şi ei, dar oamenii, foarte politicoşi, îi îndepărtară.

Bineînţeles, au plecat supăraţi, nemulţumiţi. „De ce nu ne-or fi lăsat şi pe noi?" se întrebau ei.

M-au întrebat şi pe mine, dar le-am spus că nu ştiu. Dar poate ştii tu, cititorule. Dacă da, atunci scrie-le şi lor, nu-i lăsa să-i mustre cugetul.

Şc. de 7 ani nr. 1
ION MUGUR



Amintește-ți de Zoia

Muzica: VASILE TIMIȘ
Versuri: ILEANA DRAGOȘ

Du-te mai întîi si-ngenunchiază
La mormîntul ei de flori veghiat,
Mergi la școală să vezi banca scundă
Unde Zoia mai demult a stat.

Pașii de te-or duce-n parcul unde
E parfum de trandafiri și fin
Roagă-l despre Zoia să-ți vorbească
Pe mesteacănul cel mai bătrîn.

Știu, s-o tulbura de nouri negri
Cerul sufletului tău senin.
Dar de mergi și pe la mama Zoiei
Să-i vorbești, s-o-nveselești puțin.

Acest cîntec a obținut premiul II la Concursul de creație literară și muzicală organizat în cinstea celui de-al VI-lea Festival Mondial.

De ce cîntă cocoșii în zori?

— FABULA —

De mult îl munceau pe cocoș gînduri de mărire. Și odată născoci șiretlicul prin care să-și poată împlini visul. Pîndi o noapte întreagă apropierea zorilor și cînd socoti că-i clipa potrivită, începu să strige cît îl ținea gușa:

— Vai, vai, soarele a adormit buștean! Rămînem fără lumină și fără căldură! Auziți-l numai cum sforăie! Cine știe dacă se va mai trezi vreodată...

Și pînă să se dezmeticească bine cei de față, el și era pe gard, cîntînd către soare-răsare:

— Cucurigu! Scoală-te, n-auzi? Cucurigu!

Și să vezi minune: orizontul se înroși, pe urmă apăru creștetul soarelui și în sfîrșit răsări cu totul. Găinile căzură numaidecît în genunchi dinaintea salvatorului. Pe loc îl iertară de orice treabă în ogradă, în afară de cîntatul în zori.

De atunci cîntă cocoșii în zori, căci odată cu trecerea timpului, au ajuns să creadă și ei că de n-ar striga cucurigu în fiecare dimineață, soarele n-ar mai răsări pe acest pămînt.

MIHAIL STOIAN

SANDA DOINIȘ

Sfintuța

— FRAGMENTE DIN POVESTIREA CU ACELAȘI TITLU —

Fusese botezată creștinește, cu ani în urmă, într-o vară de pomină cînd arșița pîrjolise cîmpurile atît de cumplit, că se uscaseră pînă și rădăcinile în pămîntul crăpat de un lat de palmă. Cînd preotul o cufundase în cazanul cu apă, fetița țipase ascuțit și



femeile se închinaseră și bătuseră mătănii cu fruntea de pămînt. Îi dăduseră numele acelei sfinte de la care oamenii așteptau dezlegarea ploilor și roade cîmpurilor arse: Paraschiva. Nașa fetiței — bunică-sa — o primise în brațe udă și vînătă de plîns, iar maică-sa, care se ținea după datină în tinda bisericii, privise lung, cu o umbră de nădejde în ochi, murmurînd ca pentru sine: „Numai de-ar da Dumnezeu". Și în gînd făcu un legămînt.

Acum, după doisprezece ani, să fi bătut satul în lung și în lat abia ai fi găsit ici și colo vreun om care să-și amintească adevăratul nume al fetiții. Cînd trecea pe uliță cu pas mărunt și așezat, strîngîndu-și băsmăluța cenușie sub bărbie, femeile o petreceau cu privirea și clătinau din cap: „Tot prăpădită Sfîntuța lu' Dima, săraca!" Cîte una o îmbia din poartă, că-i știa pe ai ei nevoiași și cu îmbucătura numărată: „Sfîntuțo, hai încoa să-ți dau niște ouă!" Fetița se oprea cu o mișcare ferită care-i împingea umerii puțin înainte: „Nu se poate. Acuși e post". Și pleca mai departe, cu același pas mărunt și așezat.

Se deprinsese într-atît cu numele acesta — Sfîntuța — că în ziua în care învățătoarea cea nouă o strigase la lecție — „Să spună Dima Paraschiva!" — fetița tresărise și se înroșise ca focul. Apoi învățătoarea continuase s-o strige așa ca și cum fetița ar fi avut două nume: unul pentru toate zilele, celălalt pentru școală.

Într-una din zile, la amiază, fetița venise acasă și-i ținuse calea maică-si, în curte.

— Știi, iar mi-a zis la școală Paraschiva. Doamna a nouă mi-a zis... Și pe drum, Trică mi-a spus că-i mai frumos numele ăsta decît... (fetița șovăise și coborîse glasul) decît Sfîntuța.

Maică-sa nu-i răspunse de-a dreptul. Strînsese doar buzele, subțiindu-le a scîrbă și o privise dintr-o parte:

— Păcătoasă școală și tu, mai păcătoasă că te iei după vorbele unuia care nici măcar nume de creștin nu are.

Și-și văzuse mai departe de treabă. Frămînta într-o teică tărîțele pentru porc și după cîteva clipe uită de întrebarea fetiții. Dar îi fu dat să-și aducă aminte de ea mai repede decît își închipuise. In poarta deschisă se ivise capul unui băiat, abia mai răsărit decît uluca.

— Paraschivo, ești acasă?

Femeia se îndreptase din șale și-l fulgerase cu o privire dușmănoasă.

— Ce vrei cu ea? Ai uitat cum o cheamă?

— Să vie mîine dimineață la școală. Avem adunare pentru serbarea de sfîrșit de an... Că o să facem serbare.

— Faceți ce o-ți vrea. Da' mîine Sfîntuța merge la slujbă. N-are ce căta la școală în zi de duminică.

— Nici după biserică? se încumetase băiatul.

— Nici!

Și în urma băiatului, care se deslipise parcă cu părere de rău de gard, femeia scuipase-n cruce în jurul ei: „Pînă-n tindă ți se vîră păcatul, doamne iartă-mă!".

De la geamul odăii, Sfîntuța îl petrecuse cu ochii pe Trică pînă se pierduse după colțul ogrăzii. Auzise vorbele maică-si și nu cutezase să se arate în tindă. După o vreme își scosese din săculeț o carte să-și facă harta la geografie pe a doua zi. Stătu așa, multă vreme aplecată asupra caietului, urmărind cu dîra subțire a creionului drumul cotit al apelor, sau îngroșînd liniile munților. Trică o învățase să coloreze hărțile întocmai ca în carte și împărțise cu ea cutia lui de creioane colorate. Și dacă-și pusese el în cap să facă o serbare de sfîrșit de an, o să iasă o serbare de o să se minuneze tot satul. Ce bine ar fi fost dacă ar fi lăsat-o maică-sa și pe ea, după biserică. Sau poate, chiar să lipsească de la slujbă. La gîndul ăsta fetița tresări ca scuturată de o spaimă, se uită în jur, își făcu iute o cruce și începu să urmărească cu glas tare drumul apelor și al creionului: „...cotește la dreapta, străbate munții cutare, trece prin pasul cutare și o pornește în jos, spre orașul..."



Trică ședea pe marginea patului, bălăngănindu-și picioarele înainte și înapoi alene, ca un om care încă nu s-a hotărît dacă legănatul picioarelor este sau nu o ocupație interesantă. Se uita la maică-sa care corecta pe un colț al mesei caietele la limba romînă.

— Iar scrii halandala — spuse ea, închizînd ultimul caiet. Și iar încurci substantivele comune cu cele proprii. O să mă faci de rîs ți-am spus. Ce o să zică lumea? Băiatul învățătoarei și foaia pictată cu roșu. Tu m-asculți, Trică?

— Te ascult...

— Ai un caiet plin de greșeli, asta-ți spuneam. Măcar de m-ai întreba cînd îți faci lecțiile. Dar tu...

Trică se uita la caietul din mîna maică-si: ar fi vrut să-i pară foarte rău din pricina filei pictate cu roșu, dar nu izbutea. Era cu gîndul în altă parte.

— Ai vorbit cu mama Sfîntuței? întrebă el după cîteva clipe.

— Am vorbit.

— Și ce spune?

Maică-sa începu să strîngă caietele, ferindu-se parcă să-l privească-n ochi.

— Zice că asta vrea, asta face.

Picioarele băiatului se opriră, moi, din legănat, de parcă cineva l-ar fi lovit brusc peste genunchi.

— N-o lasă nici măcar pînă la serbare?

— Nu. Cică serbarea cade după hram. Și ea vrea s-o ducă chiar în ziua hramului.

— I-ai spus de premiu?

— I-am spus, dar ce folos! Puțin îi pasă ei de premiu. Îi tot dă zor înainte că-i o deșărtăciune ca toate celelalte... N-o știi?

Băiatul făcu un gest cu mîna, încuviințînd.

— Și tu ce ai spus?

— Eu? Ce pot să spun eu? Am dăscălit-o și iar am dăscălit-o. Dar mai degrabă aș fi vorbit la pereți, că poate îi înduplecam. Ea o ține una și bună. O duce. Așa că am lăsat-o...

— Ai lăsat-o!

Băiatul deschise ochii mari: parcă nu-i venea să creadă! Privi pe maică-sa cu un fel de nedumerire copilărească amestecată cu ciudă.

— Ai lăsat-o?! mai întrebă el odată, ca și cum vorbele maică-si fuseseră rostite într-o altă limbă, străină, anevoie de priceput.



— Ce ai fi vrut să fac? se revoltă maică-sa. Te uiți la mine ca și cum am vorbit întîia oară despre asta. Nu pot să fac nimic. Nu pot să mă amestec. Pot să o sfătuiesc, pot să-i arăt ce-i bine și ce nu pentru fetiță, dar de silit, n-o pot sili. Nici n-am dreptul. Vrei să huiască satul că învățătoarea cea nouă îi depărtează pe copii de la credința lor? Măcar că și eu, și tu, și toată lumea știm că nu despre asta e vorba. Dar ce pot să fac. Dacă nu-i e milă ei să se despartă de copil, că-i mamă... vorba ceea, ce i-a intrat omului în cap, nu poți să-i scoți cu ciutura.

Trică tăcea. Stătea cu ochii ațintiți la maică-sa, cu gura strînsă, cu palmele desfăcute și proptite pe genunchi.

— Îmi pare rău că te necăjești... Maică-sa încercă să surîdă, ca să alunge într-un fel tristețea de pe chipul băiatului. Uite — îi arătă ea un caiet — știu că n-am voie să spun pînă mîine, în clasă dar îți spun. I-am dat cinci Sfîntuței. Foarte frumoasă lucrarea ei.

Trică nu se clinti. Abia după cîtăva vreme spuse cu glas atît de liniștit că maică-sa, auzindu-l, simți un fel de greutate în coșul pieptului.

— Poți să spui pînă mîine că n-ai ce să faci, că n-ai cum să te amesteci. Eu tot n-o să te cred. S-o furi pe Sfîntuța de acolo și s-o aduci la noi. Sau să fugim cu ea în altă parte, la tata pe șantier, sau oriunde. Cum poți să rabzi, cum poți?

— Vorbești prostii, Trică! — spuse maică-sa. Dar sub privirea băiatului își feri din nou obrazul într-o parte. Și vorbești și urît, pe deasupra...

— ...Și dacă tu poți să rabzi, eu n-am să rabd, să știi. Am să plec pe jos la raion, la București, la Dumnezeu din cer și am să scriu la ziar, și lui tata pe șantier, și lui unchiu Costin și la toată lumea. Și dacă se întîmplă asta, am să sparg toate geamurile la școală și nu mai calc pe acolo, și praf am să fac toate cărțile și caietele...

(Va urma)

Rezumatul capitolului precedent

A doua zi după cele întîmplate în pădure și în defileu, Gyorgy vine în vizită la prietenul său Darie. Cu uimire, Gyorgy constată că în coliba lui Darie se află un om rănit. Darie nu vrea să-i dea nici o explicație, în schimb îi cere să-l ajute cu hrană și oblojeli pentru rănit. Gyorgy ia îngrijirea rănitului asupra sa. Între timp, se fac mari pregătiri pentru jocurile cavalerești ce urmau să aibă loc în cinstea logodnei ficei lui Kardoș cu baronul austriac Von Lübek. Printre nobilii și cavalerii veniți să ia parte la aceste jocuri se găsește și un mic nobil bețiv care era disprețuit de toată lumea pentru viciile și incapacitatea sa.

ARCAȘUL NEGRU

POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN



ŞTIRI * INFORMAŢII * REPORTAJE * SPORT * NOUTĂŢI TEHNICE

Vitejii mărilor



La 14 iulie, Leningradul, oraşul străvechi, a îmbrăcat iarăşi strai sărbătoresc. Era sărbătoarea vitejilor mării, sărbătoarea celor ce străjuiesc pe întinsul apelor patria sovietică: Ziua Flotei Maritime Militare a U.R.S.S. Intreg poporul sovietic aducea un salut fierbinte neînfricaţilor marinari. Mii de oameni se adunaseră din vreme în port, spre a lua parte la emoţionanta manifestaţie.

...Şi de lîngă crucişătorul „Aurora" — vasul erou de pe care au bubuit primele salve ale Revoluţiei din Octombrie — s-a desprins vedeta cu motor „Albatros", pe al cărui bord se afla mareşalul Jukov, Ministrul Apărării al U.R.S.S. După ce a felicitat echipajele crucişătoarelor, torpiloarelor şi submarinelor aliniate pe Neva, mareşalul Jukov a urcat pe vasul amiral „Orjonikidze", unde se aflau reprezentanţii oamenilor muncii din Leningrad şi delegaţii navale şi militare din străinătate. Tovarăşul Jukov a rostit o caldă cuvîntare, vorbind despre eroica istorie şi minunatele tradiţii revoluţionare ale Flotei Maritime Militare a U.R.S.S.

...Alături de poporul sovietic, oamenii muncii din patria noastră trimit un gînd de adîncă dragoste şi preţuire vitejilor ostaşi şi ofiţeri din Flota Maritimă a U.R.S.S., care veghiază zi şi noapte pe ape, neobosiţi, înfruntînd furtuni şi primejdii. Pe doi dintre aceşti viteji îi puteţi vedea în fotografia de mai sus. Mereu veseli, ei cuceresc imediat, în orice port, prietenia copiilor.



268 Km

ORŞOVA-CRAIOVA-TURNU MĂGURELE

Modeşti şi exacţi, copiii din locurile în care poposeşte „Ştafeta Scînteii pionierului" se folosesc de cuvinte puţine şi mai cu seamă de cifre pentru a-şi înscrie în mesajul ştafetei realizările înfăptuite în cinstea Festivalului de la Moscova: atîtea kg. de fier vechi strîns, atîtea serbări şi programe artistice, atîtea ore de muncă voluntară la construcţia cutărui cămin cultural ori a cutărei şcoli... Dar personal despre ei, ştafetiştii nu consemnează nimic. Şi cîte n-ar fi de spus despre sumedenia de băieţi şi fete care se încing pe rînd cu eşarfele ştafetei pentru a o purta din etapă în etapă. Imi amintesc, de pildă, cu sinceră stimă, de ştafetiştii care au străbătut pe jos, în marş forţat, cei optnouă km. ai etapei Reciţa-Doman, pe una dintre cumplitele călduri cu care ne-a surprins vara aceasta! Nu pot, amintindu-mi mai departe, să nu surîd cu gîndul la Virgil Udmaş din comuna Berezovia. Etapa Berezovia-Bocşa Romînă trebuia să fie străbătută pe bicicletă. Virgil a fost unul dintre cei aleşi să facă parte din rîndurile ştafetiştilor. Emoţionat de încrederea pe care i-o acordau colegii, Virgil a simţit că nu poate să-i informeze că el nu prea ştie să... meargă pe bicicletă. Dimpotrivă; a sărit în şea şi... înainte! Ce-a urmat e lesne de ghicit: genunchi juliţi, coate zgîriate. Dar Virgil nu s-a lăsat; a ajuns falnic la Bocşa-Romînă, călărind pe cele două roate ca Alexandru Macedon pe Ducipalul său! Mergînd cu amintirea mai departe, mă gîndesc la Giureasa Ana, şefa ştafetiştilor din comuna Caraşova. A fost atît de emoţionată în clipa cînd a predat ştafeta copiilor din Oraviţa, încît a simţit nevoia să le facă un dar, un dar cît mai frumos din partea ei — şi le-a cîntat cu vocea ei excepţională (cred că are talent) unul dintre minunatele cîntece populare sîrbeşti din comuna sa.

Simt că-i timpul să surîd din nou; mi-l amintesc pe Vincze Walter, unul dintre cei care au dus ştafeta de la Oraviţa la Bozovici. Isteţ băiat şi de treabă. Iute ca argintul viu şi spiritual ca un cavaler francez nu mai contenea pe drum cu anecdotele (de unde o fi ştiind atîtea?) şi cu ironiile la adresa fetelor care făceau parte dintre ştafetişti. (Una cred că-i plăcea în mod deosebit; nu-i dau numele, discreţia înainte de toate). Deşi nu contenea cu „împunsăturile". Walter nu uita să-şi servească la fiecare popas colegele cu apă rece, cu fructe... O făcea tot glumind, de parcă i-ar fi fost ruşine de serviabilitatea lui. Dar să nu ne aventurăm în psihologie. Secretarul de redacţie e nemilos în acordarea spaţiului în pagină şi trebuie să mă grăbesc dacă vreau — şi vreau neapărat! — să pomenesc de entuziasmul cu care pionierii din Orşova au primit ştafeta şi au purtat-o mai departe. Minunat organizaţi, au aşteptat-o într-o atmosferă de mare sărbătoare şi au ţinut ca ea să nu fie purtată peste graniţa regiunii, în comuna Vîrciorova, doar de 12 pionieri; au însoţit-o pînă acolo în număr de vreo 50-60. Mai mult, i-au invitat cu ei şi pe copiii care o aduseseră de la Topleţ la Orşova!

...Şi astfel, zi de zi, ştafeta se apropie de destinaţie fără să cunoască întîrziere. Pionierii patriei noastre şi-o transmit cu entuziasm şi grijă, aşa cum în cuvinte simple dar mişcătoare se spune în poezia pe care copiii din Topleţ au compus-o şi au recitat-o predînd ştafeta la Orşova:

„Prin ploaie şi prin vînt, azi,
dragi colegi,
„Ştafeta v-am adus din
depărtare"...

AL. OVIDIU ZOTTA

UNIUNEA TINERETULUI MUNCITOR
COMITETUL ORĂŞENESC BUCUREŞTI
ŞI
„SCÎNTEIA PIONIERULUI"

Cu prilejul sosirii Stafetei „Scînteii pionierului" din turul R.P.R şi a plecării ei la Moscova, vă invită luni 22 iulie orele 16 pe Stadionul Dinamo la întîlnirea de fotbal dintre selecţionata pionierilor din Bucureşti şi selecţionata pionierilor din Oraşul Stalin.

CONCURS DE INOT LA PALATUL PIONIERILOR

Zilele trecute a avut loc la Palatul pionierilor un concurs între cei mai buni pionieri care au obţinut brevetul şi insigna de înotător în urma frecventării cursului de înot, de 15 zile.

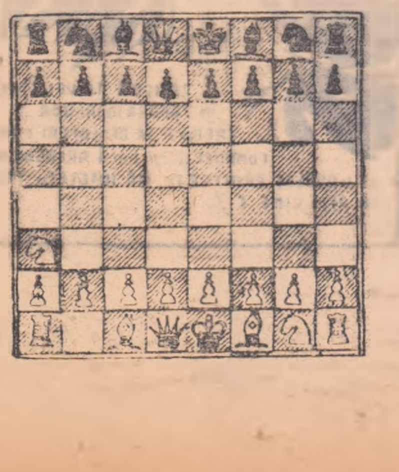
La fluierul profesorului, concurenţii au luat startul. Odată cu aceasta, au început obişnuitele încurajări din partea spectatorilor şi lupta pentru obţinerea primului loc. La capătul celălalt al bazinului îi aşteptau cronometrorii care au înregistrat cele mai bune timpuri: 24 4 a obţinut pionierul Constantin Alexandru din clasa a VII-a a Şcolii 11 mixtă, al doilea a fost Staicu Petre cu 26,7 secunde, iar pe locul trei pionierul Alexandrescu Constantin de la Şcoala 158 cu 27 secunde.

Meci de şah prin telefon

Dragi copii.

Iată, de astă dată avem prilejul să asistăm la un meci de şah neobişnuit; un meci prin... telefon. Cei doi combatanţi sînt: Precup Mircea din comuna Buzescu, regiunea Bucureşti şi Nistoran Ion din Moldova Nouă reg. Timişoara. Cel care a provocat este Precup Mircea, care joacă cu piesele albe. Prima mişcare: Cal de la H2 la F6 aşa precum indică figura de mai jos:

*



Veţi putea urmări în fiecare număr pasionantul meci dintre cei doi adversari. Transmiteţi prin poştă soluţiile voastre pentru diversele poziţii ale jocului

FESTIVAL

ISTORIE ÎN IMAGINI



Tineri polonezi? Nu! Tineri mexicani, care repetă un dans polonez...

Voi l-aţi văzut vreodată pe Dragoş Vodă cu descălecătorii lui? Ei, dacă mă credeţi, eu l-am văzut. Eram în luna trecută la Chişinău, în frumoasa capitală a Republicii Sovietice Moldoveneşti, la primul Festival republican al tineretului. După ce suflătorii din corn, îmbrăcaţi în vechi costume moldoveneşti, au dat semnalul începerii, urmaţi îndată de tulnicele care despicau văzduhul, din mulţime a răsărit... Dragoş Vodă. Numai Molda, căţeaua pe care o urmărise cîndva nu era acolo. Descălecătorii îl urmau. Nici n-a apucat bine lumea să se desmeticească şi, ca într-un film miraculos, a trecut prin faţa mulţimii vestitul Ştefan Vodă cu temuţii lui arcaşi. Apoi, de pe acelaşi tărîm al legendelor, au izvorît Ion Vodă cel Cumplit, Bogdan Hmelniţchi, hatmanul cazacilor de la Don, apoi Dimitrie Cantemir, înţeleptul domn şi cronicar. Treceau solemn şi deşi nimănui nu-i venea să creadă că sînt ei, cei adevăraţi, toată lumea aplauda...

Un curent cu strălucire de fulgere a izbucnit deodată în ochii tuturor, la apariţia coloanei care ilustra istoria plină de glorie a comsomolului leninist.

In frunte, pe cai albi, treceau cei doi eroi legendari ai cavaleriei, Cotovscui şi Ceapaev. Urmau pîlcuri de partizani din războiul civil, surori de caritate şi fete-soldaţi, ostaşi ai Armatei Roşii. După ei mulţimea de eroi anonimi ai muncii paşnice, muncitori şi colhoznici, agitînd deasupra capului ciocane uriaşe şi colosali ştiuleţi de porumb, cu mustăţi şi barbă aurie. Fetele duceau pe umeri coşuri doldora de strugari şi poame felurite, ca-ntr un tablou al belşugului de toamnă moldovenească.

Şi-apoi cine n-a rîs la apariţia carului în care Ion Creangă, strălucitul povestitor, şi-a încărcat eroii cărţilor lui neuitate?

Un număr viu: într-o căruţă cu coviltir, mînînd caii, trece Puşchin, cîndva călător exilat pe locurile acestea. După el, cetele de ţigani şătrari, cu forfota lor specifică, ei care i-au fost atît de dragi poetului.

Tăria de oţel a partidului

Patria! Minunata noastră patrie, cu munţii ei înalţi, cu apele-i repezi, cu codrii de brazi înmiresmaţi! Sub ceru-i albastru, însorit, clocoteşte de mulţi ani o viaţă nouă. Puterea uriaşă a omului a sfărîmat stînca, a abătut apele din matca lor şi a făurit noi izvoare de lumină pentru oraşele şi satele patriei. Pretutindeni se înalţă azi tot mai multe fabrici şi uzine. Iar în satele patriei, unde cu ani înainte domnea sărăcia şi întunericul, s-au născut, din munca unită a ţăranilor muncitori, S.M.T.-urile, gospodăriile agricole colective, întovărăşirile, belşugul şi voia bună. Sute de şcoli au fost construite de regimul nostru democrat popular. Au fost utilate laboratoare, săli de sport şi terenuri sportive. Pentru sănătatea voastră, a copiilor, s-au construit spitale moderne, iar fabricile de medicamente produc din ce în ce mai multe medicamente care vă apără de boli. Să mai amintim despre cămine şi creşe, despre palatele şi casele pionierilor, despre toate instituţiile create în anii de după 23 August 1944.

Iar voi dragi copii, în vacanţa aceasta, ca şi în celelalte, v-aţi închis bine rucsacul şi aţi plecat la odihnă; la mare, ca să vă zbenguiţi pe plaja însorită; la munte ca, în vesele excursii, să biruiţi poteci stîncoase, sus, tot mai sus.

La munte şi la mare, în sate şi în oraşe, la şcoală sau la focul de tabără răsună acelaşi cîntec:

Mulţumim din inimă partidului!
Mulţumim din inimă partidului!
Că-ntr-o zi de sărbătoare
Ne-a croit drum nou de pionier.

Cîntaţi Partidul care, în ani de lupte, a cucerit pentru voi o viaţă minunată, un viitor luminos, cu preţul vieţii a sute de comunişti şi U.T.C.-işti.

...Şi iată că au fost oameni care au încercat să nege toate aceste lucruri pe care le-am văzut crescînd sub ochii noştri! Recenta plenară a C.C. al P.M.R. care a avut loc între 28 iunie şi 3 iulie 1957 a arătat aceasta. A arătat că tov. I. Chişinevschi şi Miron Constantinescu nu numai că au negat realizările partidului dar, nesocotind disciplina partidului, s-au ridicat împotriva unităţii sale. Chemaţi să dea socoteală de activitatea lor, ei au încercat să arunce propriile lor greşeli, pe umerii altora.

Greşelile acestor doi tovarăşi au rădăcini mai vechi. Ei au fost dintre aceia care s-au ploconit cu slugărnicie în faţa grupului Ana Pauker şi Vasile Luca scoşi din conducerea partidului încă din anul 1952.

Dar încercările lor de a zdruncina unitatea partidului au dat greş. Au dat greş pentru că nu au ţinut seama de tăria partidului nostru, au uitat că unitatea şi tăria partidului au fost făurite în ani şi ani de luptă nu numai împotriva orînduirii burghezo-moşiereşti dar şi a duşmanilor dinlăuntrul partidului care au fost pînă la urmă înfrînţi şi izgoniţi.

Partidul nostru este de neînvins, pentru că el se bucură de dragostea muncitorilor, a ţăranilor, a intelectualilor, a tineretului, care ştiu că toate victoriile lor se datorează faptului că partidul se află în frunte şi îi conduce. Intregul popor face zid în jurul partidului şi mînia poporului nu cunoaşte margini atunci cînd cineva încearcă să lovească în partid.

In adunări de partid au fost înfierate faptele tovarăşilor I. Chişinevschi şi Miron Constantinescu. A fost exprimată totala aprobare pentru măsurile luate de către conducerea partidului împotriva lor: tovarăşul I. Chişinevschi a fost scos din Biroul Politic al C.C. al P.M.R. şi din Secretariat, iar tov. Miron Constantinescu din Biroul Politic al C.C. al P.M.R.

Pe drept cuvînt a răsunat cu tărie glasul Uniunii Tineretului Muncitor, glasul tineretului, căci a lovi în partid, înseamnă a lovi în viaţa fericită şi viitorul luminos al tuturor tinerilor.

„Pentru tineretul nostru, ca şi pentru întregul popor, unitatea rîndurilor partidului, coeziunea sa, rolul său de forţă conducătoare a întregului popor, este lucrul cel mai de preţ, chezăşia drumului victorios spre socialism".

Astfel glăsuieşte un fragment din scrisoarea Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor trimisă Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

Scrisoarea condamnă abaterile tovarăşilor I. Chişinevschi şi Miron Constantinescu şi exprimă admiraţia şi încrederea deplină în Comitetul Central al P.M.R. care a acţionat cu energie, împiedicînd slăbirea unităţii partidului. Voi, copiii, care creşteţi înconjuraţi de grija părintească a partidului, vă arătaţi dragostea şi recunoştinţa faţă de partid, învăţînd bine, purtîndu-vă bine, ajutînd după puterile voastre munca celor mari. Sute de tone de fier vechi au fost strînse de unităţile şi detaşamentele de pionieri. Mii de pionieri şi şcolari au pornit în acţiunea patriotică de culegere a spicelor cu lozinca: „Spic cu spic patriei snop!" In viitorul an şcolar învăţaţi şi mai bine, fiţi şi mai disciplinaţi, participaţi în şi mai mare măsură la muncile obşteşti şi astfel veţi răsplăti grija nesfîrşită a partidului pentru voi, copiii.



Pe cuprinsul patriei campania de recoltare e în toi, tractoarele şi combinele merg în plin. In fotografie: un aspect de la G.A.S. Urziceni.

1 9 5 7

Rînd pe rînd trec apoi Donici, Alecsandri, Eminescu. In urma lor alte şi alte care alegorice. Căci, după cum aţi bănuit de la început, totul n-a fost decît o alegorie, o istorie în imagini, vii.

Ingenios, nu-i aşa?

Peste Piaţa Biruinţei, care fremăta de lume, se rostogoleau cîntecele tinereşti ale miilor de trimişi la această sărbătoare a prieteniei, a păcii, a cîntecului şi dansului.

Din cînd în cînd, ca nişte păstrăvi în apa albastră a cerului, săgetau porumbeii.

Şi peste toate pluteau privirile uşor visătoare ale uriaşului portret al lui Vladimir Ilici Lenin, dascălul tinereţii nemuritoare, prietenul primăverii şi păcii, al inimilor care cîntă, al braţelor care clădesc...

Dar cîte alte frumuseţi n-am mai văzut în cele două zile pe care le-am petrecut la festivalul republican al tineretului din Moldova Sovietică... Şi toate erau doar o frîntură mică, mică, din frumuseţile care vor fi la Moscova în zilele apropiate.

ION BRAD

TINERETUL ŞI PIONERII...

Pe întreg cuprinsul patriei noastre tineretul şi pionierii participă cu mult entuziasm la acţiunile organizate în cinstea Festivalului. Iată doar cîteva cifre care demonstrează cu prisosinţă aceasta:

- 5.500 hectare de culturi agricole au fost cuprinse în loturile Festivalului.
- Tinerii utemişti, pionieri şi şcolari au reuşit să strîngă în perioada aceasta 7.700.000 kg. fier vechi.
- La acţiunea patriotică de împăduriri au participat zeci de mii de tineri din toate regiunile ţării plantînd pînă acum 56 milioane pomi şi puieţi.
- Dintre darurile ce s-au pregătit pentru prietenii cu care se vor întîlni delegaţii noştri la Moscova au fost selecţionate pînă acum 7.500.



Un dans naţional egiptean care va fi prezentat la Festival

UN CONCURS ORIGINAL

Cupa „Scînteii pionierului"

Radu Cerbu nu are decît 9 ani şi cu toate acestea pe strada Călăraşi nu sînt prea mulţi copii care ştiu să înoate ca el. Odată cu primele zile de vacanţă, Radu a fost ales în „unanimitate" căpitanul echipei de înot „Vulturii".

De mai multă vreme, „căpitanul" frămînta o ideie... Şi, într-o zi, venind de la ştrand, o împărtăşi şi celorlalţi: „Ce-ar fi dacă i-ar provoca pe cei din şoseaua Pantelimon la o întrecere de înot?" Băieţii, care cunoşteau forţele celor din Pantelimon, nu s-au prea grăbit atunci cu răspunsul. Două zile mai tîrziu însă, după terminarea antrenamentului, Sandu şi Marcel din echipa „Vulturii" se prezentară în faţa căpitanului echipei „Pantelimon" şi-i predară un sul legat cu şnur roşu. Căpitanul desfăcu sulul şi începu să citească cu glas tare:

Echipa „Vulturii" de pe str. Călăraşi vă provoacă la o întrecere de înot în ziua de 7 iulie ora 11 dimineaţa la centrul de antrenament pentru copii de la ştrandul Obor. Neprezentarea aduce după sine înfrîngere.

Căpitanul echipei „Vulturii",
CERBU RADU

După ce termină de citit, căpitanul le spuse celor doi soli:

— Echipa noastră primeşte provocarea celor de pe strada Călăraşi. Apoi plin de mîndrie continuă.. Să nu vă pară însă rău că ne-aţi provocat.

După ce primiră în scris răspunsul, cei doi soli plecară.

Zilele au trecut, şi iată că a venit şi 7 iulie. La ora 10 echipa „Vulturii" se afla la ştrandul Obor, în faţa bazinului unde urma să aibe loc întrecerea. La 11 fix, cînd toţi credeau că au ieşit învingători prin neprezentarea adversarilor, în faţa bazinului îşi făcură apariţia înotătorii echipei „Pantelimon", în frunte cu căpitanul ei Cazacu Mihai.

Tovarăşul Zlătescu, antrenorul centrului de copii, dinainte informat de apriga dispută ce avea să aibe loc şi care primise să fie arbitrul întrecerii, îşi potrivi cronometrul, apoi, la fluierul său căpitanii celor două echipe se avîntară în bazin.

— Hai-de Radu, hai-de Radu!

— Hai Mihai, hai Mihai, nu te lăsa!

Inotătorii celor două echipe îşi încurajau căpitanii. Primul ajunse la celălalt capăt al bazinului Cazacu Mihai. Radu nu s-a supărat. El are de-abia 9 ani pe cînd Cazacu Mihai 14. Pe echipe însă, vîrstele sînt la fel. Acum să vedem cine va fi mai tare..

Bazinul a fost împărţit în două. Culoarele din dreapta au fost rezervate echipei „Vulturii" iar cele din stînga echipei „Pantelimon". Din partea „Vulturilor", la start, s-au aliniat Cerbu Radu, Sandu Alexandru, Mărculescu Marcel şi Constantinescu Marian. Din partea echipei „Pantelimon" Cazacu Mihai, Petrescu Viorel, Costache Cristian şi Zlătescu Aurel. Amîndouă echipele aveau de parcurs două lungimi de bazin. Lupta începu. In jurul bazinului se strînseră o mulţime de oameni veniţi la ştrand.

Disputa părea să fie dîrză. Cei ce nu cunoşteau numele concurenţilor scandau şi ei:

— Bine Călăraşi!

— Hai-de Pantelimon!

...Sandu şi Marin au un avans serios faţă de ceilalţi concurenţi. Mai au de parcurs o jumătate de bazin Viorel şi Cristea, din echipa „Pantelimon", sînt la o lungime de braţ în urma lor.

Marian Constantinescu a ajuns primul la linia de sosire, iar în urma lui soseşte Sandu Alexandru. Din echipa „Pantelimon" primul soseşte Cazacu Mihai, urmat de Petrescu Viorel.

Cîteva minute mai tîrziu, tovarăşul Zlătescu comunică rezultatul final al concursului:

— Se declară cîştigătoare echipa „Vulturii" de pe strada Călăraşi.

Căpitanii celor două echipe îşi strîng mîinile. Cazacu e puţin supărat. Nu se aşteptase la aşa ceva. Dar ce să-i faci, se mai întîmplă să şi pierzi. In orice caz, în cadrul „Cupei Scînteii pionierului" la care participă cu toţii poate că cei din echipa „Pantelimon" îşi vor lua revanşa.

RADU POPA



Copiii și Festivalurile

PACE - МИР - PAIX - PEACE - PA - MIR - POKOJ - FRIEDEN - BEKE - PAZ









...Se apropie al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, al Bătrînilor și Copiilor...

Cum? Credeți că i-am greșit denumirea?

De ce?

Oare bunicii voștri nu au fost bucuroși să audă cîntecele și să privească dansurile lumii?

Oare pentru voi, copii, Festivalurile n-au fost prilej de visuri exotice, de făptuiri temerare, de amintiri cu neputință de uitat?

Atunci de ce să nu dăm Festivalurilor, cel puțin aici, între noi, numele care li se cuvine? Hai să le zicem cum vrem, și să le mai trăim o dată!

Nu numai spectatori...

Răsfoindu-mi carnetul de corespondent la marile întîlniri mondiale, în primul rînd îmi vin în minte sutele de mii de copii — spectatori ai acestor zile.

Totuși, o singură dată am văzut la Festivaluri copii în băncile unei săli de spectacol: era la Varșovia, la un matineu al teatrului de păpuși „Țăndărică". Deși piesa se juca în romînește, eu însumi nu înțelegeam mare lucru în vacarmul sălii, printre sutele de brațe care își făceau semne și capetele care se îndesau curioase peste al vecinului. Dar — minune — ei, copiii, pricepeau perfect Aplaudau cînd împăratul se spăla pe picioare, se speriau cînd armăsarul mînca foc, susțineau ca o galerie la un meci de fotbal pe Făt-Frumosul în luptă cu zmeul...

De obicei, fotoliul copiilor spectatori la Festivaluri era strada. Mi-i amintesc la București, roind în jurul străinilor, pipăindu-le sombrerourile și burnusurile cunoscute doar din romane, formînd o suită de maradjah cîte unui indian rătăcit într-un cartier mai de margine, sorbindu-le oaspeților de pe buze locul de baștină și învățînd într-o zi atîta geografie cît altădată într-un întreg trimestru.

La meciuri și spectacole, ziua, lojile — mă scuzați... puștilor, erau periculoase: castanii înfrunziți și zidurile coșcovite de vreme. Ce e drept, pe scaune nu erau locuri. Dar chiar de ar fi fost, mă îndoiesc că i-ar fi ispitit mai tare. Numai seara copiii aveau locuri rezervate, comode și cele mai lipsite de pericol din lume: stăteau, cu sutele, călare pe gîtul taților lor.

Doar spectatori? Nu; pentru atîta lucru nu mi-aș fi îngăduit niciodată să-i adaug pe copii cu de la mine putere pe firma Festivalurilor Mondiale. In cadrul lor, copiii au fost, totdeauna, și printre cei mai activi participanți.

Numai dacă ne am aminti cît de sericși și zeloși parteneri ne erau ei la schimburile de insigne, de timbre și autografe, care știm ce loc ocupă într-un Festival, și tot am avea motiv să-i felicităm.

Imi amintesc, de pildă, cum într-o zi, mergînd prin Bucureștiul în sărbătoare, am întîlnit o pionieră, Sanda, care avea cuvîntul „Pace" scris pe un carnețel în 105 limbi. Chiar lîngă noi, reporterii însetați de-o noutate, și-a găsit fata pe cel de a 106 lea prieten. A doua zi faptul a apărut în ziar. Altădată, tot la noi, în București, am văzut cerînd autografe, o femeie în vîrstă. Părea puțin obișnuit faptul. Intrebată, ea a dat însă imediat dezlegarea: e în trecere prin Capitală și, fiindcă tare mult a rugat-o băiatul ei, le strînge pentru el, elev într-un orășel din provincie...

Inscripții ale prieteniei

Cu cîtă gingășie copiii au pregătit Festivalurile — asta de ce am uitat?

Cînd autobuzele pline cu delegați romîni s-au oprit în fața cantonamentului destinat nouă la Varșovia, o imensă școală din strada Felinskiego, primul lucru care ne-a impresionat a fost nu curățenia perfectă, nu florile care înveseleau totul, ci inscripțiile de prietenie prinse pe ziduri, în limba romînă.

Intrebat, bătrînul administrator al școlii ne-a povestit cu mîndrie că pentru ele școlarii polonezi au întîrziat aici serile, luni în șir.

Niciodată nu i-am arătat moșului micile greșeli din inscripții: l-ar fi mîhnit foarte, sînt convins!

Chiar în zilele Festivalurilor, copiii tot nu-și uitau datoria. Un delegat la Festivalul de la Berlin, mi-a povestit o întîmplare cu miez, de acolo. Intr-o zi, într-o piață centrală, privea trecînd o coloană de pionieri. Cîntau. Deodată, ca la un semnal, toți se împrăștiară care încotro. In cîteva clipe, ei strînseseră hîrtiuțele aruncate pe stradă, se încolonaseră din nou și tot cîntînd, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, plecaseră mai departe.

Și azi, în țara noastră, copiii întîmpină cu drag Festivalul. Auzind de inițiativa Lotului Festivalului, pionierii multor sate au cerut să li se dea și lor loturi spre a le însămînța cu legume. Pe strada mea, de la o vreme, școlarii nu mai merg cu ghiozdane. Cursurile s-au terminat. Dar ei tot pleacă mereu la școală — cu cîte o sticlă învelită într-un ziar sub braț. Sînt preocupați ca niciodată: acțiune de colectare, chestiune importantă, ce știm noi! Numai să nu spargă sticla...

Interviu pe teme muzicale

Participanți ai Festivalurilor, pe scene — dintre aceștia copiii sînt puțini. Sînt totuși!

Am revăzut-o în primăvara aceasta, în fața pianului, la concursul tinerilor soliști, pe Crimhilda Cristescu. Acum doi ani, în timpul Festivalului de la Varșovia, era, cred, încă pionieră — în tot cazul n-avea mai mult de 14 ani. Imi amintesc cà azi de emoția ei, oglindită în ochii aprinși sub bretonul bălai, în ziua cînd i-a fost decernat premiul II al Concursului Internațional... și de emoția mea, care, în aceeași seară, la hotelul „Polonia", am luat primul meu interviu pe teme muzicale profesorului De Agostino, din Geneva, vicepreședintele juriului, primind de la el, pe adresa cititorilor romîni, calde felicitări pentru talentul precocei pianiste.

Sînt ani de atunci...

Nicăieri la Festivaluri copiii n-au lipsit. Le-am auzit glasurile, rîsetele, le-am auzit — după cum vedeți — și cîntul... Nu vom uita, le-am auzit și plînsul.

...Sînt ani de atunci, dar ziarele păstrează pentru totdeauna întîmplarea unui grup de copii din Berlinul occidental, care au vrut să vadă — în partea liberă a orașului lor — Festivalul. Băieții se cățăraseră pe zidul unui stadion aflat lîngă granița între zone. In fața ochilor se juca, se făcea sport, era tinerețe și veselie. Dar sub picioarele lor, tiptil, se strînsese poliția vest-germană. Copiii au fost trași jos de pe zid și, sub ochii a mii de oameni, bătuți cu cravașele pînă la sînge.

...Sînt ani de atunci, dar oamenii nu vor uita. Intr-una din zilele Festivalului de la Varșovia, un grup de delegați au plecat spre un loc unde nimeni nu va mai rîde vreodată — spre locul fostului lagăr hitlerist de la Auschwitz. La cîteva ceasuri depărtare copiii trăiau cele mai frumoase clipe ale vîrstei, privind minunata defilare a tinereții. Aici, unde fasciștii au ucis sute de mii de copii, arzîndu-i împreună cu părinții lor, în cuptoare, din băieți și din fetițe rămăseseră numai grămezi uriașe de șuvițe și de codițe, și rafturi pline-pline cu pantofiori...

Dar tocmai de aceea se fac Festivalurile, ca oamenii să se poată uni și să împiedice asemenea crime de necrezut, să împiedice războiul, să oprească pîrjolul atomic.

Colombina

Știu, firește, că și voi, și tata, și mama, și bunica, vreți pace... Dar nu e toată lumea așa. Există în țări depărtate, așa cum a fost o dată și la noi, copii ai căror părinți asupresc și storc de vlagă, îmbogățindu-se, mii de oameni. Asemenea copii nu știu ce e mizeria: ea se întinde dincolo de poarta palatului lor. O dată, la o școală din S.U.A., un astfel de copil a fost pus să facă o compunere despre sărăcie. El a scris: Au fost o dată niște oameni foarte săraci. Tata era foarte sărac. Mama era foarte săracă. Servitorii lor erau foarte săraci..."

Festivalurile strîng tineretul lumii, îi arată cine cîștigă de pe urma războiului, îl învață cum să cîștige pacea.

Am întîlnit uneori, chiar printre delegații oficiali la Festivaluri, și copii.

La București am stat de vorbă cu un copil — delegat la Festival. Avea vreo 14 ani. El era fiul lui Maurice Thorez, conducătorul comuniștilor Franței. El dorea pace și prietenie pentru milioanele sale de tovarăși.

Oamenii mari nu trebuie să uite niciodată părerera copiilor, căci copiii au o mare însușire: cresc. Azi, prietenii mei de la București și Varșovia nu mai sînt nici ei copii, ci la vîrsta cînd un om poartă ciocanul — ori pușca...

Așa e cu copiii și Festivalurile.

Un singur lucru am uitat să vă povestesc. Că uneori, cu asemenea ocazii, copiii... se și nasc.

Așa s-a întîmplat la București. O tînără delegată din Haiti a adus pe lume, de Festival, o fetiță.

In țara ei, în care sînt mari lupte pentru pîine, pentru libertate, e de obicei o tristețe să ai o fată: un băiat va putea munci, pe cînd fetei trebuie să-i faci zestre...

Aici, a fost o bucurie pentru o lume întreagă. Toți au felicitat-o pe tînăra mamă, au mîngîiat cu ochii fetița în scutece și, drept amintire, i-au dat un nume potrivit:

Colombina... Porumbița...

FILIP CERBU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București Piața „Scînteii" tel 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".